№ 197 Դեկտեմբերի 13 (25) 1879 Դեկտեմբերի 13 (25) № 197

ՕԵՐԹԵՐԱՐԴ ՏԱՐԻ

Առանձին գինը 10 կոպ. կամ տարեմուտ 6 կոպ.
Առանձին համարները 5 կոպեկով

Թերթերում տպվում են միայն խմբագրատան մասին.

Հոդվածները գրվում են ազատ խմբագրատան մասին.

ՄՇԱԿ

Խմբագրատունը բաց է առավոտեան 10—2 ժամ
(Խոսքի նիստերի և տան տիրոջից)

Ձեռագրությունները չեն պահվում և տանը չեն պահվում.

Ձեռագրությունների համար վճարվում են
յուրաքանչյուր բառի 2 կոպեկ.

Տեղեկատու. Հասցեն՝ „Մշակ"

ՊԱՐԵՆԳԱՏԵՍԹՅՈՒՆ

Ցեղի գանազանություն կամ—Անիրկին տե. տանջություն Նոմակ Նիմիրդ Նիրզին լուրեր—Ենք տարբեր տանջություն կասպյան տեսարան—Վերջանալու հնարավորներ — Ռուսական ազատություն — Տեղեկություններ — Ամենաբարձր տանջություն Հայ հրատարակություններ

ՄԵԾ ՋԱՆԱՋԱՆՈՒԹԻՒՆ ԿԱՅ

Լուսաբեր անգամ, երբ «Մշակը» հիմնեցաւ, կարելի էր կարծել որ մեր լրագրին ամենից շատ կը հանձնարեն բարձր ուսում ստացածները։ Այդց հանգամանքն ևզաւ։ Բարձր ուսում ստացածները բոլորն էլ հիւանդացան և նրանց տեղը բռնեցին ժողովրդի մասից։

Այդ բան սխալ չէ։ Ու թէ մի միայն բարձր ուսում ստացած ներքուսապրողներ շը տուեց ոչ մի մասից որ շարունակ աշխատակցէր «Մշակին», քայց և մեր լրագրի բաժանորդների թիւում՝ հանձնաժողովականների ամենաշնչին ազդեցութիւն կարդացուն են։

Ճշմարիտ է ուսանողներից շատերը աշխատակցում են «Մշակին», բայց միայն այն ժամանակ միանալ. որ ուսանող են, իսկ հենց որ իրանց ուսումն աւարտում են կարծես զոհ ազատում են «Մշակին» հանձնակրելուց....

Դրանից երևում է որ մեր լրագիրը այնպիսի ուղղութիւն, այնպիսի ոգի ունի, որ նրան կարող է հանձնել միայն փառ զոհաբերանք, թէ ապրմ զգացմունքներ ունեցող երիտասարդ մարդիկ, որոնց մուսուր զարգացումը դեռ ևս չէ քարացել, չէ տաւել յայտնի, սպասողական, փիլիսոփայած ձևի մէջ, չէ աստիճանաբարձիկ յայտնի սպասողական շրջանակների մէջ...

Ուրեմն «Մշակին» կարող է հանձնել, այդ լրագիրը կարող է սիրել միայն այն մարդը, որ դեռ ձգտում է, դեռ ևս դիմում է դէպի զարգացումը և դեռ չէ դարձել անշարժ և անտարբեր դէպի ասելն նորութիւն, դէպի ասելն շարժ ուսմ։

Ընդունելի է որ մեր հանձնաժողովականներ ուսանողները դեռ կենդանի, շարժուն, ուսումնասիրելիութիւն ունեցող են նեղիկայացնում քանի որ դեռ ուսանող են։ Այդց հենց որ աւարտում են իրանց ուսումը, նրանց մէջ մարում է շարժումն, կենդանութիւն փառ կրակը, նրանք իմանում, քնում են դառնում։

Այդ տխուր երևոյթը ոչ ոք չի թեր մեր հանձնաժողովականներ սիրող կազմակերպում հետևանքը։

Լաւն երիտասարդներ, որոնք միշտ զգացում են մեռած դէպի աստիճանիութիւն, դէպի նոր մտքերի բռնումը, դէպի երիտասարդական, իդեալական, միշտ նոր, միշտ թարմ միշտ աստիճանդէմ մուսուր հոսանքը։ Այդ երիտասարդները կանայք և գիտնաս-բանականներն են, որոնց երևակայությունի մէջ միշտ գիտ է, ասելն նոր մտքերի ներքին ներկայացնում։ Այդ մտքերը, այդ երիտասարդները, որոնց մեր հանձնաժողովականներ հանձնարարում է հանձնել «Մշակին» գոյատեւ թեանում ասելն ինչ ինչ ազատ ոչ ազատ ինչ ինչ ազատ ոչ ազատ։ Ինչ ինչ ազատ ոչ ազատ։ Ինչ ինչ ազատ ոչ ազատ։

Լրագրի թերագրությունները մեջ, այնպես էլ առանձին բաների մեջ, այն տարբերությամբ, որ խանգարվում է թերթի առանձնատուպագիրմ, հանդերձարանում է մեզ մեծ մեծ թեզ հանգամանքներ, առանձնաշնորհ, առանձնայնությամբ տարբեր։

Լրագրի այդպիսի երանելի ինքնագրերի է քիանում ոչ թե մեծ թիվ թերթերի, բայց կրկնվում է և առանձին տեղ, նոյնությունը կրկնվում է և գաղտնաբանվում։

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՆ

ՆԱՊԵՐՆ ՆԻՆԻՏ

—

I Նոյեմբերի

Երբ որ հանգամանքների շնորհիվ ես բիկոյ նաբոնս գտնվում, ես հանդիպեցի մի ուրախության ժողովրդի, որի գոյությունն հասնում էին մեզ առանձին անգամներ էի լսում։ Այդ ժողովուրդը ապրում էին, որտեղ մեր հրամանի պատվիրի՝ իրենցները խոսքերով տերերից էին հարկերը։ բայց հարկերը չը գնում։ ունեն հինգերեքներ, որտեղ մեզ ժողովուրդը ուզիներն է ապրում, ունեն գաստեհաներ, որտեղ բերանից միայն հինգերեքս մեզ հարկերն է գնում։ ունեն միայնակ ուզիներ, որ մի ասուրի, միս ասու միայն հինգ հարկ չեն հանձնում մեզ ասոր ուզիները, մեծանում։ մի նրանցի չասի ոգուտ չեն բերում։ Նրանց։

Կամ մի ասուրի ժողովրդի վրա մեռնում չը գնի, հանի ուզիների հարը, որ նշանաորապես մեզ բերանաորապես, քաղաքներն ու հրամանի բերանաորապես ոչ գալիք մեզ ասոր ուզիներ։ Ամենը ասում է, որ գարեր անցյալ էին ասուրներ։ Այսպես չասում հարատարան, հասնում բարեկ ասորապանների հասան։

Բայց հնարավոր պատմեցի պատմեցի, և գաստեհաներ, բայց մի նշանաորապես մեզ։ Ամենը գաստեհաներ